

مقایسه عملکرد آب شکنهای نفوذ ناپذیر ناهمگن با استفاده از مدل فیزیکی

پاتریشیا اردشیری^۱، صباسوری^۲، هومن حاجی کندی^۳

۱- دانشجوی کارشناسی ارشد عمران آب، دانشگاه آزاد اسلامی تهران مرکزی

۲- دانشجوی کارشناسی ارشد عمران آب، دانشگاه آزاد اسلامی تهران مرکزی

۳- استادیار دانشگاه آزاد اسلامی، واحد تهران مرکزی، دانشکده فنی و مهندسی

(Email:saba_souri@yahoo.com)

چکیده

در این مقاله عملکرد چهار نوع آبشکن دوزنقه ای شکل مقایسه شده است. آبشکن نوع اول از جنس شیشه و کاملاً نفوذناپذیر می باشد و آبشکن نوع دوم از قاب فلزی با محافظ توری ساخته شده و داخل آن از سنگریزه پر شده است. آبشکن های نوع سوم و چهارم نیز بصورت ناهمگن، بالا شیشه ای نفوذناپذیر و پایین توری سنگی کمی نفوذپذیر و برعکس ساخته شدند. حفره آبستکی و رسوبگذاری پیرامون آبشکن ها مقایسه شده و اثر تخلخل مصالح بر روی هندسه حفره تحلیل گردیده است.

واژه‌های کلیدی: آبشکن دوزنقه ای، آبشکن کاملاً نفوذناپذیر، آبشکن ناهمگن، حفره آبستکی، تخلخل

مقدمه

آبشکنها سازه های هستند که بصورت عمود بر یک ساحل رودخانه یا تحت زاویه ای بصورت مایل به داخل رودخانه به اندازه تقریبی حداکثر یک سوم عرض مقطع موردنظر پیشروی می کنند. هدف از این سازه ها حفاظت سواحل در برابر امواج و جریانهایی قوی و یا ایجاد عمق مناسب در مقطع رودخانه جهت تامین آب مورد نیاز می باشد. آب شکنها براساس نفوذ پذیری بدنه به دو گروه نفوذ پذیر و نفوذ ناپذیر تقسیم می شوند. آب شکنهای نفوذ پذیر عموماً بصورت یک ردیف میله ها یا شمع های فولادی یا بتنی اجرا می شوند. آب شکنهای نفوذ پذیر نیز بصورت خاکریزها، سنگ چینها و یا توریسنگی احداث می شوند. از نظر هیدرولیکی در آب شکن نفوذ پذیر سدی در برابر جریان آب بوجود نمی آید و آب شکن با افزایش مقاومت جریان باعث کاهش سرعت و در نتیجه کاهش اثرات فرسایشی جریان در پایین دست می شود. در حالیکه در آب شکن نفوذناپذیر به دلیل انسداد بخشی از مقطع رودخانه، سرعت جریان در مقطع باقیمانده افزایش می یابد. گریدوهمکاران (۱۹۶۱) نیز، آزمایشاتی با چهار نوع ماسه با اندازه دانه های بین ۰.۲۹ تا ۲.۲۵ در شرایط بستر زنده انجام دادند و نشان دادند که اندازه دانه ها هم شدت آبستکی و هم عمق ماکزیمم راتحت تاثیر قرار می دهد [1]. استرم و جانجو (۱۹۹۳)، آبستکی پیرامون تکیه گاه پل را در کانال های مرکب مطالعه نمودند [2]. ملویل (۱۹۹۵) به بررسی اثر هندسه آبشکن روی حفره پرداخت و نشان داد که برای آبشکن با طول بزرگ، عمق آبستکی مستقل از طول خواهد بود [3]. براساس مطالعات چن و ایکدا (۱۹۹۷) طول ناحیه اتصال بین ۱۱۱ تا ۱۷۱ متغیر است که [طول آبشکن است] [4]. مولیناز و همکاران (۱۹۹۸) گزارشی مبنی بر افزایش سرعت در پیشانی آب شکن تا ۱.۵ برابر سرعت جریان بالا دست ارائه دادند [5]. ژانگ و همکاران (۲۰۰۶) یک مدل عددی برای شبیه سازی جریان و حفره آبستکی در اطراف آبشکن ارائه دادند. آنها روشی برای اصلاح شیب بستر در پایان هر گام زمانی معرفی نمودند که هم شرایط حرکت رسوب در آن لحاظ شده بود و هم شرط زاویه استقرار دانه های رسوب در حفره را تامین می نمود [6]. هووهمکاران (۲۰۰۷) نیز ضمن مطالعه بر روی انواع آب شکنهای نفوذ ناپذیر، به هر دو روش آزمایشگاهی و عددی به نتایج مشابهی رسیدند. این افزایش سرعت در کنار آب شکن نفوذناپذیر پتانسیل فرسایش ناشی از تنگ شدگی مجرا و تغییر رژیم رودخانه و مورفولوژی بستر رودخانه را افزایش می دهد که با مشکلات زیست محیطی همراه است [7]. مطالعات محدودی بر روی تاثیر تخلخل آبشکن بر روی عمق آبستکی صورت گرفته و باتوجه به مشکلات فراوان زیست محیطی ناشی از احداث آبشکن های نفوذ ناپذیر، در این مقاله از ایده استفاده از آبشکنهای نفوذ ناپذیر مرکب، یعنی آب شکنهایی که دارای دونوع نفوذپذیری مختلف در بدنه هستند به عنوان راه حلی برای یافتن سازه ای که سازگاری بیشتری با محیط زیست دارد استفاده شده است.

تئوری تحقیق